

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. V. Eo ipso, quòd in iudicio Ecclesiæ, secundùm credibilitatis auctoritativam in fidei principia reducibilem evidentiam, habeatur quis pro vero, certo, ac legitimo Papa, nequit ex tunc Ecclesia seu ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

non afficit Papam, sed eligentes: *passivè* verò spectata noscitur antecedens Papatûs collationem, estque actus ab hac distinctus: sic quatenus Ecclesiæ auctoritas super eam designativam seu *activè*, seu *passivè* lumpam electionem protenditur, nullatenus importat aliquam super Papa superioritatem, sed supra personas tum eligentium, tum electi, pro statu, quo necdum Papa est, sed primùm pro posteriori redditur particeps illius juris Divini, per quod constituitur Summus Pontifex.

59. *Decimosexidè & ultimò.* Urgebit Adversarius Concilio Generali esse auctoritatem & superioritatem, super Papâ saltem dubio, sic enim Concilium Constantiense ad certum Ecclesiæ Caput obtinendum, super Papa dubio processum judicium instituendo, noscitur omnino præcendisse auctoritatem super Papa hujusmodi.

60. Verùm dum lubest dubietas de valore electionis Pontificiæ, vel dum Ecclesia certificari non potest de legitimo Pontifice, tunc equidem exemplo Synodi Constantiensis, licet Ecclesiæ processus judicarius circa Papam dubium: hinc tamen Concilij superioritas minimè evincitur, nisi super Papæ dubij personâ, quâ secundùm Ecclesiæ judicium non Papâ: contra quem adeò proceditur, ad judicialiter inquirendum; Annon sit iniquus Pontificiæ auctoritatis usurpator & aggressor? Etenim Pontificis Oecumenici receptio per Ecclesiam reduci debet in fidem Divinam, quâ Pastoris Oecumenici munus noscitur à Christo constitutum pro perpetuo Ecclesiæ statu. At stante illâ dubietate, haud subsistit evidentiâ credibilitatis, per quam sub illo fidei principio credi debeat, hic in individuo esse legitimus Petri Successor, atque adeò verus Papa. In tali ergo casu Ecclesia non tenetur, personam hujusmodi recipere in Summum Pontificem. Unde quoad nos (id est, quoad certitudinem pro istâ personâ in Summum Pontificem recipiendâ constringentem) in judicio Ecclesiæ manet Papa sub tali conditione constitutus, ut non sit habendus pro Papâ. In quo proinde statu Ecclesiæ jus est, tum inquirendi super argumentis, per quæ perveniatur ad evidentiâ credibilitatis in linea prudentiali certificantiâ de legitimo Petri Successore: tum, si hæc certificatio obtineri non valeat, per aliam viam sibi providendi, quousque ad talem certitudinem pertingere valeat. Quod si igitur aliud, quàm ex Papæ dubij depositione medium non suppetat, ex illo jure fas est Ecclesiæ, proferre sententiam de Papæ hujusmodi remotione. Neque verò, quæ sanctæ Ecclesiæ Divinitus repromissa est Spiritûs Sancti assistentia, in hoc deficiet, ut judicium illud Ecclesiæ falsum sit, sed omnia ita disponet suaviter, ut si fortè Pontifex, de cujus legitimitate dubietas superari non potest, sit re ipsâ verus Papa, per ejusdem Spiritûs sancti impulsu resignet, atque adeò certæ in Pontificem designationi locum concedat: vel si ad talem resolutionem disponi nequeat, ex illo de Ecclesiæ infallibilitate fidei principio legitimum

formari possit judicium, super nullitate Papatûs ab illo pertinaciter præcensi contra ejusdem propriæ etiam conscientiæ, utpote in tantum obstrictæ erga Ecclesiam, ut hinc in certo habendo Christi vicario Capite, ex jure quasi naturali deferre meritò deberet.

S. V.

Eo ipso, quòd in judicio Ecclesiæ, secundùm credibilitatis auctoritativam in fidei principia reducibilem evidentiâ, habeatur quis pro vero, certo, ac legitimo Papa, nequit ex tunc Ecclesiæ seu Concilium Generale super ipso abstractè ac propriè sumptæ superioritatis jus exercere.

PRIMÒ. Pro istâ propositione nostrâ magis elucidandâ, lubeat præmittere sequentem disquisitionem. Nempe, quia in Papa dubio abstractio Papatûs in tantum operatur, ut Ecclesiæ possit super tali dubio Pontifice judicium formare processum: an non pariter in vero ac certo, sed facinoroso & scandaloso, Ecclesiæque pernicioso Papâ possit eatenus fieri abstractio à Papatûs prerogativâ, utpote cum facinorosis ejusmodi actibus nullam habente connexionem, ut sub tali abstractione, possit Concilium Generale erga ipsius personam auctoritativè exercere virgam correctivam à Christo Matth. 18. indefinitè erga quoscunque fideles sanctam? Nam quisquis est frater Christianæ Communionis, jubetur post fratrem, alijs etiam adhibitis, correctionem, denuntiari Ecclesiæ, & si hanc non audierit, communionem Sanctorum privari per Apostolicam Ecclesiæ, seu Concilij Oecumenici à Christo sanctam ligandi & solvendi auctoritatem. Nunquid verò Summus Pontifex habendus est in censu fratrum, quatenus cum universis fidelibus participat in communicatione gratiæ & beatitudinis, secundùm quam homo est adoptivus filius Dei, atque cohares Christi? Nunquid cum Summo Pontifice, quâ Hierarchici Corporis Capite secundùm Pastoralis sollicitudinis partem communicant reliqua Hierarchica Ecclesiæ membra, Episcopi ac Prælati Ecclesiastici, quos proinde Papa vocare solet fratres? Anne igitur fas est, ipsum excludere ab illo correctionis fraternæ ac Evangelicæ præcepto? Num si correctionis secretæ impatiens sit, nefas erit, ipsum denunciare Ecclesiæ? Et quia Ecclesiæ Corporis Christi Hierarchici perfectè representatiâ, dum Caput cum ipsâ non concurrat, minimè subsistere potest, sed Concilium, quantumvis materialiter Generale pro tunc est acephalum; num isti nefas erit, uti salubri adversus Papam facinorolum, & incorrigibilem præinsinuato Evangelico remedio?

Verùm pro secundo præcæctis disquisitionibus repono unicam sequentem questionem, unâ cum ejusdem resolutione. Si namque deventum fuerit ad virgam correctivam, secundùm quam Papa facinorosus & contumax Ethnico & Publicano, Ecclesiam addere

de.

detestanti, compar esset pronuntiandus, quid circa hoc foret potestatis in Concilio acephalo? Quæ namque ligandi & solvendi potestas Apostolica Concilio Oecumenico per Christum fuit repromissa, ea superstruitur plenæ ac Generali Synodo, ex Hierarchico Ecclesiæ & Corpore & Capite sub Vicario Christi charactere, aggregatæ. At ista Hierarchici Corporis plenitudo ac integritas ob Capitis cum eo concurrentis defectum, haud intercedere possit, ubi ageretur contra ipsum Ecclesiæ Caput, Summum Pontificem. In tali ergo Concilio acephalo locus non esset virgæ auctoritative correctoriae adversus Summum Pontificem stringendæ, consistentis ex Apostolica, Concilio Oecumenico, non acephalo, ad ligandum & solvendum Divinitus sancitæ potestatis caractere. Et verò ipse Papa etiam solitarie sumptis ex Math. 16. cap. habet æquæ plenam, Concilio Oecumenico comparatam, ac indefinitam solvendi ligandique in Ecclesiæ auctoritatem. Quid ergo contra ipsum agere poterit Concilij Corpus acephalum, Synodi Oecumenicæ caractere per Christi nomen Vicarium subsistente tunc destitutum? In aperto igitur est, ubi etiam per viam correctionis Evangelicæ agendum esset contra Papam facinorosum, non nisi fatentem correctionem respectu ipsius habere locum, nihilque cum eo actum iri ex auctoritate, quamdiu manet in statu certo & indubitato Papatus. Ubi ergo quispiam sub convincente prudentialis credibilitatis evidentiâ est ab Ecclesiâ receptus in Papam, à nemine jam judicari poterit, præter causam consummatæ hæreseos. Sub quo statu uti desinit esse Christi ac Ecclesiæ membrum, sic Papatus prærogativâ destitutus, ex tunc subditur iudicio Ecclesiæ, & Concilij etiam acephali. Ex illo igitur Evangelico correctionis, virgæque censoriæ decretorio sacro textu nequaquam evinci potest Ecclesiæ, seu Concilij Generalis supra papam auctoritas vel superioritas.

63. Tertiò opponit fortè quispiam Argumentum proximè deductum nimis probare, dum inde sequeretur, super Papam etiam dubio nullam esse Concilio acephalo auctoritatem judicalem. Quæ enim Math. 18. per Christum Promissa est solvendi & ligandi potestas Apostolica, nequit convenire nisi Concilio Oecumenico, per Christi vicarium charactere, Pontificiæ præminentiæ propriam, insignito. Eo ipso autem, quod Papa sit dubius, nequit subsistere Concilium formaliter Oecumenicum, sed acephalum duntaxat.

64. Verùm in tali Concilij acephali statu nequit equidem locus esse præinsinuatæ Apostolicæ auctoritati. Nihilominus universi Episcopi, quæ possibile est, ex Orbe Christiano aggregati in unum, comportant auctoritates suas Ecclesiæ cuique designatæ gubernativas, quæ collectam sumptæ extendunt se virtualiter ad universam Ecclesiam, quatenus scilicet omnibus & singulis Episcopis incumbit, eatenus prospicere suæ dioceseos spirituali incolumitati, ut singulorum tamen

Episcopatum religio ex intrinseca suæ institutionis conditione ordinetur ad Bonum Universalis Ecclesiæ. Quando igitur Episcopatum in uno acephalo Concilio fit unio seu coadunatio, tunc ipsi est potestas & obligatio, prospiciendi de certo Ecclesiæ Universalis Capite, quia Papæ dubij ex ratione superius deductâ, quamdiu dubium ejusmodi vincit non potest, nulla prorsus est habenda ratio, sed in iudicio Ecclesiæ Papa hujusmodi perinde reputatur, ac si vacaret Sedes Apostolica. In quo proinde statu, dum Papatus post diligentem discussionem non est probatu possibilis; inconcussa, & firma manet illa Episcoporum in unum Concilium acephalum tollatâ jurisdictione procedendâ adversus talem Papam dubium, usque ad sententiam de Papatus ipsius nullitate auctoritative declaratoriam. Quæ secus se habent in Papâ certo, quantumvis facinoroso, quippe cum in illo semper præmineat Papatus ab Ecclesiâ recepti possessio, & prærogativa, nullam Concilij, præsertim acephali, superioritatem judicariam admittens.

65. Quartò instabit aliquis. Cùm Papa habeat subjectionem in foro Sacramentalis Confessionis, ad cuius tamen valorem requiritur jurisdictio, ab ipsomet etiam Summo Pontifice saltem mediare derivata; quidni ergo dicere fas sit, Papam subijci Concilio Oecumenico, tamen si hujus forma subsistat ex vicario Christi nomine, Pontificiæ auctoritatis proprio?

66. Verùm in foro Sacramentalis Confessionis ita concurrere debet jurisdictio, ab ipsomet Papa mediare saltem derivata, ut hæc tamen sit voluntaria, in vi cujus nemo nisi volens subijciatur illi foro. Sic proinde, si Papa propter delictum aliquod publicum spontè vellet se ipsū subijcere alicui Concilio, quantumvis acephalo, respectu istius sortiretur subjectionem merè voluntariam, ex se ipso scilicet, non verò ex Concilij, etiam quæ Oecumenici, Divinâ institutione dependentem.

67. Imò pro quinto quando Papa se ipsum volens subijcit Foro confessionali, adedque jurisdictioni à semet erga se ipsum prorogatæ, tunc isti supervenit characteris Sacerdotalis potestas, quæ in sui infusione ita dependet à solo Christo, ut in ipsius exercitio sacerdos se habeat quæ Christi duntaxat, non autem Papæ, instrumentum in ordine ad Sacramentalem absolutionem impertiendam. Sub ejusmodi proinde absolutionis Sacramentalis actu ipsomet etiam Papa perfectam erga Confessarium, quæ Christi ministrum, imò erga ipsum quoque Christum habet subjectionem, deberque adeò pro tali Foro profiteri aliquam supra se quæ Christiano homine superioritatem, quæ tamen sit principaliter in Christo, instrumentaliter autem in sacerdote Sacramentaliter absolvente.

68. Pari igitur ratione quoad Fidei dogmatum in Concilio Oecumenico definitiones, Papa plene & absolute constringitur tali definitione, ex vi auctoritatis instrumentaliter Concilio Oecumenico, quæ suæ quoque Vicariæ Christi

superioritas
mediare
voluntaria
GVI

Christi auctoritatis characterem præferenti, principaliter autem ipsimet Christo, Spirituique sancto, Synodo quâ Oecumenicâ secundum Christi promissionem assistenti, ineluctabiliter competentis nihilominus hæc Papæ erga dogmaticas Concilij Oecumenici definitiones obligatio & subiectio respicit quidem perfectam Spiritus sancti, ac Christi respectu Papæ superioritatem: at quia Concilium quâ Oecumenicum, implamet Papæ præminentiam, eeu sui characteristicam formam essentialiter includit, idcirco Concilio Oecumenico non non tam superioritatis strictæ, quàm cuiuspiam erga Pontificem solitariè spectatum majoritatis præcellentiam importat; veluti fusiùs expositum habetur in antecedentibus.

Caput. II.

An superioritas Papæ supra Concilium acephalum demonstrari possit ex sacris Literis, Concilijs Oecumenicis, Historijs Ecclesiasticis, & usu ac praxi Ecclesiæ.

§. I.

Pro huius disquisitionis solidiori resolutione, expedit, varios distinguere Concilij acephali status.

1. **P**rimò igitur status *realis* Concilij acephali contingere potest, dum Papa est dubius, sicque ex universo Orbe Christiano congregantur Episcopi ad certum Papam exquirendum, seu constituendum ab illis, ad quos spectat electio Summi Pontificis designativa: qui status erat primitus in Concilio Constantiensi. Quæ Synodus quantumvis *materialiter* pro tunc etiam dici potuerit Generalis, non tamen erat *formaliter* Oecumenica, quia in ipsâ deficiebat *formalis* character, ex Christi nomine Vicario, Pontifici scilicet auctoritate subsistens, quousque certi Pontificis auctoritas Apostolica eidem tandem accesserat: dum interea in tali Concilio acephalo non alia, quam universorum ex Christiano Orbe ibi aggregatorum Ecclesiæ Antistitum in unum collatæ interveniebat iurisdicctio, cum aliquo extensivo ut sic ad publicum Ecclesiæ Bonum referibili augmento.

pag.
243.
n. 3.

2. **S**ecundò. Alter Concilij *realiter* acephali status est, quando Synodus Generalis erat primitus a Summo Pontifice legitime congregata, sed postea fuit eidem substracta auctoritas Pontificia, ejusdem indicens solutionem. Cuiusmodi status erat Concilij Basileensis, sibi postmodum arrogantis auctoritativam & iudicariam super Papa auctoritatem, dum e contra Summus Pontifex suam tali Concilio supereminentem potestatem eâ exercebat efficaciam, ut illius in altero etiam Papa constituto arrogata auctoritas prorsus evanuerit.

3. **T**ertid. Concilij generalis secundum *mentalem duntaxat abstractionem* acephali, varius adhuc status considerari potest. Inprimis

enim potest cum Papâ comparari præcise Concilij Corpus hierarchicum ex Episcopis & Prælati Ecclesiasticis consistens, nomine Christi vicario, seu Pontifici auctoritate aggregatum. De isthoc Corpore Hierarchico disquiri potest in præsentia: an Papa auctoritas habeat aliquam ab illo dependentiam; & an ista dependentia importet aliquam ejus Corporis Hierarchici supra Papa superioritatem? Ad quod perspicacius intelligendum, lubeat corpus humanum à suo capite præscindere non physica separatione, sed *mentali* abstractione. Sub ejusmodi namque præcissione *mentali* multas in humano corpore vitales seu vegetativas, seu sensitivas, tum cordis, tum hepatis, aliorumve membrorum functiones reperimus, quæ non sunt in capite, sicque adeo cum isto collatæ faciunt quandam *extensivam* inajoritatem ultra proprias capitis functiones, quæ tamen ab illis vel maxime & ut plurimum necessariò dependent. Quæ nihilominus capitis *quæ ad sui conservationem*, & in ordine ad functiones sibi proprias à reliquis humani corporis membris, corde præcipue ac hepate, dependentia, nullam in humano corpore præcisè spectato super caput importat superioritatis quasi gubernativæ rationem, quin potius caput regimen quoddam teneat super totum corpus humanum, ejusve membra, ac functiones istorum, saltem quoad *mediatum* aliqualis directionis ac moderationis in eas influxu. Sic proinde, si Ecclesiæ Corpus hierarchicum integrum consideremus secundum quandam *Capitis ac reliqui Corporis hierarchici in Concilio Generali coadunati præcissionem mentalem*, & secundum aliquam *inter se collationem*, verificatur equidem, quòd Summus Pontifex, Ecclesiæ Caput, indigeat membris hierarchicis, Episcopis à Spiritu sancto positis, ut regerent Ecclesiam Dei. Quæ indigentia spectat tum Episcopos *figuratim* spectatos, quâ diversarum Diocesium Rectores, quas impossibile foret ab uno Pastore ad sufficientiam gubernari; tum Episcopos *collectim*, in unum Generale Concilium coadunatos, quorum Episcopales Jurisdictiones in unum collatæ faciunt aliquam *superiùs* expositam generalitatem *extensivam*. Quæ etiam *extensivâ* Corporis hierarchici universalitas est necessaria, ut Caput ipsum, Summus Pontifex, potiatur prærogativâ *ultimata* & *consummata* in fidei dogmaticis decidendis infallibilitatis. Quippe cum *istum* sit per Christum repromissa consensui Capitis, unâ ac reliqui Corporis hierarchici, intrâ Concilium Oecumenicum coadunatis membris. Ex quâ etiam infallibilitatis prærogativâ Capiti Ecclesiæ accretit majoritas quædam *intensiva*, quam tamen *superiùs* demonstravimus, non importare *proprie* dictam superioritatem, neque Divinitus repromissam esse Concilio quâ acephalo, id est sine Capite considerato, sed utrique consentienti, adeoque *collectivè* sumpto. Quandoquidem igitur corpus humanum secundum *abstractionem mentalem*, à capite præcise, nihil habeat super istud superioritatis, sed capitis e contra sit quædam supra reliquum corpus gubernativa seu mode-